

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci **žalobce: V. G.**, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 12. 2002, č. j. OAM-2328/AŘ-2002, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2003, č. j. 55 Az 602/2003-20,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2001, č. j. OAM-7120/VL-04-ZA03-2001, neudělil žalovaný žalobci azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce napadl toto rozhodnutí rozkladem; ministr vnitra však rozhodnutím ze dne 27. 12. 2002 rozklad zamítl a rozhodnutí vydané v I. stupni potvrdil.

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 4. 4. 2003 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jelikož žalobce k výzvě soudu neodstranil vady žaloby, které bránily jejímu věcnému projednání, soud žalobu odmítl usnesením ze dne 9. 12. 2003.

Dne 23. 1. 2004 byla Krajskému soudu v Brně doručena první kasační stížnost v žalobcově věci; tu však Nejvyšší správní soud odmítl, neboť ji podala advokátka, která žalobce (stěžovatele) již nezastupovala.

Dne 28. 11. 2004 byla Krajskému soudu v Brně doručena další kasační stížnost proti témuž usnesení tohoto soudu ze dne 9. 12. 2003; tentokrát ji však podal přímo stěžovatel. Kromě skutečností a námitek obsažených již v žalobě stěžovatel dodal, že v době, kdy byla jeho žaloba odmítnuta, byl zastoupen advokátkou; poté však z neznámého důvodu došlo ke „zrušení“ tohoto zastoupení. Tím byl stěžovatel poškozen, neboť Nejvyšší správní soud jej nevyzval, aby si zvolil jiného zástupce a předložil jeho plnou moc, ani mu neustanovil jiného zástupce z řad advokátů. Nejvyšší správní soud odmítl i tuto kasační stížnost, tentokrát pro opožděnost. Napadené usnesení krajského soudu bylo stěžovateli doručeno ve středu 11. 2. 2004; dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti tak počala běžet ve čtvrtek 12. 2. 2004 a skončila ve středu 25. 2. 2004. Kasační stížnost, kterou stěžovatel podal k poštovní přepravě dne 29. 11. 2004, byla tedy zjevně opožděná. V odůvodnění rozhodnutí Nejvyšší správní soud také vysvětlil, proč nemůže mít soukromoprávní vztah zastoupení mezi stěžovatelem a advokátkou a změny v něm vliv na včasnost či opožděnost kasační stížnosti.

Dne 9. 2. 2005 bylo usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2003 potřetí napadeno kasační stížností, kterou opět podal sám stěžovatel. Zopakoval zde věcné námitky obsažené již v žalobě i v kasační stížnosti ze dne 28. 11. 2004, v nichž popsal svou minulost coby partyzánského bojovníka v Arménii a vyjádřil přesvědčení, že ohrožení plynoucí z této situace u něj vytváří důvodnou obavu o vlastní život a je pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu. Znovu uvedl, že jej Nejvyšší správní soud poškodil tím, že jej po ukončení zastoupení nevyzval, aby si zvolil jiného zástupce, případně že mu zástupce sám neustanovil. Nově k tomu dodal, že v době, kdy došlo k „zrušení“ jeho zastoupení, nastoupila jeho dosavadní zástupkyně JUDr. P. jako soudkyně na Městský soud v Brně. K absenci zastoupení v řízení o první kasační stížnosti v této věci tedy nedošlo stěžovatelovou vinou. Stěžovatel popírá, že by ukončení zastoupení bylo předmětem vztahu mezi jím a advokátkou, neboť zde mělo jiný cíl. V závěru své kasační stížnosti stěžovatel zpochybnil, že by Česká republika byla právním státem: ač totiž stěžovatel postupoval řádně podle předpisů, jeho kasační stížnost nebyla projednána, a stěžovatel se tak nemá jak bránit. Stěžovatel požádal též o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost je opožděná.

Jak už bylo uvedeno v předchozím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, napadené usnesení Krajského soudu v Brně bylo stěžovateli doručeno 11. 2. 2004, a lhůta pro podání kasační stížnosti tak skončila 25. 2. 2004. Jakoukoli kasační stížnost podanou po tomto datu – za předpokladu, že stěžovateli bylo napadené rozhodnutí řádně doručeno, což se v daném případě stalo – je tak nutno považovat za opožděnou. Opožděná byla kasační stížnost podaná 29. 11. 2004, opožděná je i tato kasační stížnost ze dne 9. 2. 2005 a opožděná by byla i každá další kasační stížnost podaná v této věci, neboť lhůta k jejímu podání již jednou uplynula, její zmeškání nelze prominout a nelze ji ani navrátit. Soud stěžovateli jistě nemůže bránit v tom, aby se pokoušel domoci projednání své věci v kasačním řízení; s ohledem na vypršení dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti je však jeho snaha marná a ani v budoucnu by nemohla vést k tomu, aby se soud jakoukoli další stěžovatelovou kasační stížností v této záležitosti věcně zabýval.

Soud trvá na tom, že vztah zastoupení vzniklý ze smlouvy mezi stěžovatelem a advokátkou je výlučně věcí jeho účastníků. Advokát může odstoupit od smlouvy o zastoupení, resp. vypovědět plnou moc, jen z důvodů stanovených zákonem (narušení důvěry mezi advokátem a klientem, ze strany klienta pak neposkytování potřebné součinnosti nebo nesložení přiměřené zálohy na odměnu za poskytnutí právních služeb, o níž advokát požádal); soudu – a to ani takovému, u něž je zastoupení advokátem podmínkou řízení – však nepřísluší zkoumat, zda advokát toto omezení respektoval a zda splnil povinnost učinit i po odstoupení od smlouvy neodkladné úkony tak, aby jeho klient neutrpěl újmu. Klient, kterému by takovým protiprávním jednáním advokáta vznikla škoda, by se jí případně mohl domáhat v občanském soudním řízení. O takovou situaci však ve stěžovatelově věci ani nešlo: když se krajský soud dozvěděl, že advokátka, jíž byl zaslán stejnopis usnesení, již stěžovatele nezastupuje, doručil stejnopis přímo jemu a teprve od okamžiku doručení samotnému stěžovateli pak počítal lhůtu pro podání kasační stížnosti. Stěžovatel byl tak řádně poučen o tom, že může usnesení napadnout kasační stížností a že v řízení o ní musí být zastoupen advokátem; tohoto svého práva však ve lhůtě nevyužil. To jde jen k jeho tíži, nikoli k tíži soudu, který žádnou svou povinnost nezanedbal.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako opožděnou [§ 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2005

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu